

اول ماه مه ۱۳۸۸ برآمدی برای برپائی (روزگاری نو)

کیفرخواست علیه رژیم جمهوری اسلامی و نظام سرمایه‌داری

برگزاری مراسم اول ماه مه امسال در پارک لاله تهران و دیگر شهرهای ایران مانند تبریز، سفز، سنندج، رشت، کرمانشاه و در مس سرچشمه کرمان، به‌رغم تمام تهیدات رژیم برای جلوگیری از برگزاری آن و همچنین به‌رغم همه سرکوب‌ها و بگیر و ببندها، برآمدی جسورانه، رزمنده و تصویرگر اتحاد و همبستگی طبقاتی، ارتقاء آگاهی و مبارزه طبقه کارگر است.

برآمد اول ماه مه امسال که با همگرایی طیف گسترده‌ای از گرایش‌های درمیان فعالین و پیشروان کارگری و همچنین دو تشکل سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه با عنوان «کمیته برگزارکننده مراسم اول ماه مه» مبارزه علیه رژیم ضدکارگری جمهوری اسلامی و نظام سرمایه‌داری را به خیابان کشید.

این فراخوان و گردهمایی در پارک لاله، بیانگر مبارزه طبقه کارگر ایران برای برپائی دنیائی نو و عاری از ستم و استثمار و از خودبیگانگی است. بند- بند فراخوان و قطعنامه اعلام شده از سوی کمیته برگزارکننده مراسم اول ماه مه، بیان جسورانه خواست‌ها و مطالبات کارگران و زحمتکش‌ان ایران است.

این حرکت کارگران و فعالین کارگری، باید بر بستر شرایط و مشخصات مبارزه عیناً جاری و تعادل قوای موجود میان دو طبقه اصلی جامعه و تنگناها و توانائی‌های مبارزه امروز طبقه کارگر مورد توجه و بررسی قرار گیرد. اول ماه مه ۱۳۸۸ بر بستر شرایط و اوضاعی فرا رسید که در عرصه بین‌المللی با گسترش و تعمیق رکود و بحران در نظام سرمایه‌داری جهانی، بگونه‌ای فزاینده کارگران را در سراسر جهان به مبارزه متحدانه برای تحقق حقوق و مطالبات خود فراخوانده و بر دامنه اعتراضات آنان افزوده است. مبارزه کارگران در ایران هنوز از خصلت تدافعی برخوردار است و به عبارت دیگر، مبارزه کارگران نه برای بهبود شرایط کار و زندگی، بلکه عمدتاً برای حفظ وضع موجود، برای حق حیات و جلوگیری از رانده شدن به ورطه نیستی انجام می‌گیرد. از سوی دیگر، مبارزه کارگران هنوز از پراکندگی رنج می‌برد. علاوه بر این، تهاجم و تعرضات رژیم برای بسط اختناق سیاسی و سلب آزادی‌های فردی و اجتماعی و سیاسی و جلوگیری از رشد جنبش‌های اجتماعی و جنبش طبقه کارگر، گسترش یافته است.

اما مبارزه و مقاومت کارگران، به‌رغم تعرض و تهاجم سرمایه‌داران و دولت حامی آنها و به‌رغم همه سرکوب‌ها و دستگیری‌ها، ضرب و شتم‌ها، حبس و زندان کردن‌ها و یورش نیروهای امنیتی و انتظامی رژیم برای درهم شکستن این

اعتراضات نه تنها فروکش نکرده بلکه بی‌وقفه گسترش، شدت و ارتقاء یافته است.

برچین زمین و بستر بی‌بند باید به برگزاری مراسم اول ماه مه در پارک لاله نگاه کرد و به تحلیل و تأمل در باره آن پرداخت. بندهای فراخوان و قطعنامه برگزاری مراسم اول ماه مه را از بسیاری جهات باید مورد توجه قرار داد. این قطعنامه از یک سو خواست‌های مبرم و مطالبات بی‌واسطه کارگران را در وضعیت و شرایط امروز مورد تأکید قرار می‌دهد، و از سوی دیگر، چه در نگاه و چه در مبارزه علیه همه رنج‌ها، تیره‌روزی و مصائبی که نظام سرمایه‌داری برای کارگران و دیگر زحمتکش‌ان رقم زده است، به رساترین صدا فریاد برمی‌آورد. همچنین قطعنامه برای فراتر رفتن از این نظام، مبارزه برای «برپائی دنیائی فارغ از مناسبات ضد انسانی سرمایه‌داری را به‌مثابه یگانه راه خلاصی بشریت از مصائب موجود، در برابر کارگران و بشریت متمم» قرار می‌دهد. علاوه بر این، قطعنامه خود بیانگر راهبردهای مبارزه برای تحقق مطالبات اعلام شده است. به عبارت دیگر، فراخوان و قطعنامه برگزاری مراسم، خود حاصل مبارزه کارگران و زحمتکش‌ان است. قطعنامه تأکید دارد: «ما کارگران در مقابل این وضعیت به‌غایت ضد انسانی و گسترش عمق و دامنه آن سکوت نخواهیم کرد و اجازه نخواهیم داد بیش از این حق حیات و هستی ما را به تباهی بکشانند. ما تولیدکنندگان اصلی ثروت و نعمت در جامعه هستیم و حق مسلم خود می‌دانیم تا با بالاترین استانداردهای حیات بشر امروز، در آسایش و رفاه زندگی کنیم». همانگونه که فراخوان-دهندگان تأکید دارند، ساده اندیشی است که چنین حرکت و تعرض موضعی کارگران به رژیم و سرمایه‌داران را فقط به برگزارکنندگان و یا تشکل‌های فراخوان دهنده محدود کنیم.

قطعنامه ماهیت، سیاست‌ها و جهت‌گیری‌های رژیم را در تمامی عرصه‌های اقتصادی-اجتماعی و سیاسی به چالش می‌گیرد: «دستمزدهای به شدت زیر خط فقر، اخراج و بیکار سازی گسترده کارگران، عدم پرداخت به موقع دستمزد میلیون‌ها کارگر، تحمیل قراردادهای موقت و سفیدامضاء و حاکم کردن شرکت‌های پیمانکاری بر سرنوشت کارگران و بازداشت و زندانی کردن آنان تا سرکوب تشکل‌ها و اعتراضات کارگری و اجرای احکام قرون وسطایی شلاق علیه کارگران و رایج کردن فرم قراردادهای برده‌وار جدید، مصائب و بی‌حقوقی‌هایی نیستند که با وقوع بحران در اقتصاد جهانی وارد ایران شده باشند. این وضعیت سال‌ها است که ادامه دارد و هر ساله بر عمق و دامنه آن افزوده می‌شود».

قطعنامه بر خواست‌های ذیل تأکید و مبارزه سازمان یافته کارگران برای تحقق آنها را

ضروری اعلام می‌کند: تأمین امنیت شغلی، لغو قراردادهای موقت و سفیدامضاء، برپائی تشکل‌های مستقل کارگری، برخورداری از همه حقوق دموکراتیک و آزادی‌های فردی و اجتماعی، چگونگی تعیین حداقل دستمزد، میزان و ضوابط تعیین آن، دامنه شمول و پرداخت دستمزدهای معوقه، جلوگیری از اخراج‌ها و بیکارسازی‌ها، تأکید بر حقوق زنان و خواست دستمزد برابر برای کار برابر، تأمین حقوق بیمه‌های بازنشستگی و تأمین اجتماعی، پشتیبانی از زحمتکش‌ان و دیگر مزد و حقوق بگیران مانند پرستاران، معلمان و...، مخالفت واقعی با کار کودکان، خواست آزادی رهبران و فعالین کارگران و منع تعقیب فعالین کارگری، حمایت از کارگران مهاجر، حمایت از دیگر جنبش‌های اجتماعی مانند جنبش زنان و دانشجویان و معلمان و...

قطعنامه برگزاری اول ماه مه، کیفرخواست و ستیز علیه رژیم است که حق حیات کارگران را نفی می‌کند. بیانیه‌ای است که کارگران را به مبارزه علیه مصائب و تیره‌روزی‌هایی که نظام سرمایه‌داری برای کارگران و زحمتکش‌ان رقم زده، فرا می‌خواند.

در اولین لحظات حضور کارگران، فعالین و پیشروان کارگری در پارک لاله، یورش نیروهای امنیتی و اطلاعاتی رژیم و درگیری آنان با کارگران آغاز شد. بیش از ۲۰۰۰ نفر از نیروهای انتظامی و امنیتی رژیم به همراه لباس شخصی‌ها، با چاقو، پنجه‌بکس، باتوم و اسلحه به جان شرکت‌کنندگان در مراسم اول ماه مه افتادند. در همان لحظات اولیه، بیش از ۵۰ نفر دستگیر شدند. عوامل رژیم برای ایجاد رعب و وحشت، با خشونت هرچه تمام‌تر با شرکت‌کنندگان در مراسم برخورد می‌کردند. دستگیر شدگان را به‌شدت مورد ضربت و شتم قرار داده و سر آنان را به جدول و نرده‌های کنار خیابان‌های داخل پارک می‌کوبیدند و به‌زور آنها را سوار خودروهای نیروهای انتظامی کرده و بی هیچ گفتگو، وکیل مدافع و تفهیم اتهام، روانه اوین می‌کردند.

برای برگزاری مراسم اول ماه مه در پارک لاله تهران «کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه» (متشکل از سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، سندیکای کارگران نیشکر هفت‌تپه، اتحادیه آزاد کارگران ایران، هیأت مؤسس بازگشایی کارگران نقاش و تزیینات ساختمان، کانون مدافعان حقوق کارگر و شورای همکاری فعالین و تشکل‌های کارگری شامل: کمیته پیگیری برای ایجاد تشکل‌های آزاد کارگری، کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری، شورای زنان، جمعی از فعالین کارگری) در فراخوانی با خواست «برای دفاع از حقوق انسانی خود و برخورداری از یک زندگی بهتر» از کارگران دعوت کرده بود تا برای بیان و تأکید خواسته‌ها و مطالبات کارگران ایران، در پارک لاله تجمع کنند. فراخوان بر ۱۵ خواست مبرم کارگران تأکید کرده و خواهان تحقق

فوری این مطالبات شده بود. < صفحه ۱۱

صفحه ۱۰ <

نیروهای امنیتی از روزهای قبل، با احضار، تماس‌های تلفنی و تعقیب کارگران و فعالین کارگری، قصد ایجاد رعب و وحشت برای ممانعت از برگزاری مراسم را داشتند. روز اول ماه مه گروه زیادی از کارگران، فعالین کارگری، فعالان جنبش زنان و دانشجویان، خانواده‌های کارگران و شماری از مردم بنا به دعوت فراخوان در پارک لاله تجمع کرده بودند. نیروهای امنیتی در پوشش نیروهای انتظامی، همراه با تعداد زیادی نیروی لباس‌شخصی اطلاعاتی، از ساعت‌ها پیش، در پارک لاله مستقر شده بودند. علاوه بر این، نیروهای حراست برخی شرکت‌ها و کارخانه‌ها - از جمله شرکت واحد - نیز در تجمع حضور داشتند تا با شناسایی کارگران فعال آن واحد کارگری، آنان را به نیروهای امنیتی معرفی کنند. چندین ساعت پیش از آغاز مراسم، در خیابان‌های اطراف پارک، اتوبوس‌های گارد ویژه ضدشورش آماده بودند. در پیاده‌رو حاشیه پارک، لباس‌شخصی‌ها در گروه‌های سه نفره همه را به‌دقت زیر نظر و مراقبت داشتند. گروه گسترده‌ای از مردم عادی، کارگران و فعالین کارگری، برای شرکت در مراسم در پارک حاضر شده بودند و این موضوع خشم عوامل رژیم را برمی‌انگیخت. بلافاصله پس از شروع مراسم و درحالی که شعارهای "زنده باد جنبش کارگری!" و "کارگر، اتحاد! اتحاد!" سر داده شد، نیروهای امنیتی افسار گسیخته و خشمگین به جمعیت شرکت‌کننده حمله‌ور شدند. بسیاری از مردم با باتوم و شوک الکتریکی مورد هجوم قرار گرفتند. برخی را چند نفره مورد محاصره قرار دادند و با کتک و ضربات باتوم به زمین انداخته و با فحش و ضربات پیاپی مشت و لگد به آنان حمله ور شدند. پلیس نوعی گازسرفه‌آور و سوزاننده چشم در اطراف میدان آب نمای پارک لاله پراکند. برخی از مردم به قصد جلوگیری از ضرب و شتم مأمورین و برای ممانعت از دستگیری تظاهرکنندگان، با عوامل رژیم درگیر شدند. عوامل رژیم با هجوم گروه‌های چند نفره، اقدام به پراکنده کردن خانواده‌های حاضر در محل و بسیاری از کارگران و کنندگان کردند. شمار بسیاری از کارگران و شرکت‌کنندگان در مراسم، پس از ضرب و شتم و در موارد زیادی با کوبانیدن سر و صورتشان به دیواره و نرده‌های اطراف آب نمای پارک و خونین کردن آنان، دستگیر شدند. نیروهای اطلاعاتی به‌طور گسترده از شرکت‌کنندگان در مراسم فیلم‌برداری می‌کردند. علاوه بر این، نیروهای امنیتی حتی پس از حمله گسترده به شرکت‌کنندگان، در خارج از پارک لاله و در خیابان‌های اطراف آن، تعداد زیادی از مردم را بازداشت کردند. در همان لحظات اولیه، بیش از یکصد و پنجاه نفر دستگیر شدند. دستگیرشدگان به بند ۲۴۰ زندان اوین منتقل و در آنجا مورد شکنجه جسمی و روحی و بی‌خوابی‌های طولانی قرار گرفتند. تعداد زیادی

از دستگیر شدگان رازنان فعال کارگری تشکیل می‌دهند.

همچنین، عوامل امنیتی و اطلاعاتی رژیم همزمان در روز اول ماه مه به مراسمی که اعضای تعاونی مصرف فلزکار و مکانیک در محل تعاونی مصرف، واقع در پاسگاه نعمت‌آباد برگزار می‌کردند وارد شدند و در جریان برگزاری برنامه، اکثر حضار را دستگیر کرده و با خود به مکان نامعلومی برده‌اند که تا این زمان، بیش از بیست نفر از دستگیرشدگان هنوز در بازداشت بهسر می‌برند.

دو هفته پس از دستگیری فعالان کارگری (هم در تعاونی فلزکار و مکانیک و هم در پارک لاله)، هنوز هیچ‌یک از کارگران تعاونی آزاد نشده‌اند و این درحالی است که برخی از بازداشت‌شدگان از کارگران مسن و بیماران و بعضی نیز همسرانشان درگیر بیماری‌های سخت هستند و وضعیت مالی اکثر خانواده‌های دستگیرشدگان نیز نامناسب است.

در سنج نیز ۱۱ اردیبهشت ماه، اول ماه مه ۱۳۸۸، با وجود فضای پلیسی حاکم بر شهر سنج و با توجه به محاصره محل برگزاری مراسم توسط نیروهای امنیتی، به دعوت "کمیته برگزارکننده اول ماه مه ۲۰۰۹ سنج" مراسم روز جهانی کارگر در پارک امیریه سنج برگزار گردید. مراسم با پخش شیرینی و قرانته قطعنامه کمیته برگزارکننده آغاز شد. نیروهای امنیتی (گارد ویژه و لباس‌شخصی‌ها) بافحاشی، توهین، گرفتن و پاره کردن پلاکارها سعی در متفرق کردن جمعیت نمودند. اما حاضرین با کف‌زدن و دادن شعارهایی از جمله "کارگر زندانی آزاد باید گردد"، "کارگر، دانشجو، اتحاد! اتحاد!" و "زنده باد کارگر"، در حال خروج از پارک و رفتن به داخل شهر بودند که نیروهای امنیتی به افراد حاضر یورش بردند. مأمورین با استفاده از باتوم، گازاشک‌آور، گاز فلفل و ضرب و شتم حاضرین، بخصوص زنان و کودکان، به جمعیت حمله‌ور شدند که به این دلیل، تعدادی از زنان و کودکان زخمی گردیدند.

باید یاد آوری کرد که در سنج، از صبح روز جمعه اول ماه مه، تعداد شش نفر از فعالین کارگری شهر سنج به ستاد خبری این شهر فراخوانده شدند که تا ساعت ۶ بعد از ظهر (پایان مراسم) در ستاد خبری در بازداشت بودند. کمیته برگزارکننده مراسم اول ماه مه در سنج، در اطلاعیه‌ای خواستار آزادی بی‌قید و شرط و فوری دستگیر شدگان روز جهانی کارگر گردید. در اطلاعیه این کمیته از کارگران جهان خواسته شده که به این سرکوب و بازداشت کارگران و فعالین کارگری اعتراض نمایند و علاوه بر این، سرکوب و دستگیری‌ها در برگزاری مراسم اول ماه مه در تهران در پارک لاله نیز محکوم شده است. کانون نویسندگان ایران در بیانیه خود در حمایت از کارگران ایران، درباره تشدید سرکوب و سانسور هشدار می‌دهد.

اطلاعیه کانون تاکید دارد که روز یازدهم اردیبهشت ۱۳۸۸ کسانی که فقط برای بزرگداشت روز جهانی کارگر در پارک لاله تهران گرد آمده بودند، مورد هجوم و ضرب و شتم صدها نفر از مأموران علنی و مخفی قرار گرفتند که از پیش سازماندهی شده و در محل آب نمای پارک منتظر ایستاده بودند. در جریان این هجوم حدود یک صد نفر بازداشت شدند. بسیاری از این بازداشت‌شدگان از رهگذرانی بودند که بی‌خبر از همه‌جا، آمده بودند تا ساعتی از بعد از ظهر روز جمعه خود را در پارک بگذرانند، اما اکنون همه آنها در بند ۲۴۰ زندان اوین هستند.

افزون بر این، روز چهاردهم اردیبهشت در همان حال که به مناسبت هفته معلم، بانگ و غوغای ستایش از مقام معلم و قدردانی از نقش اجتماعی او از رسانه‌های تبلیغاتی رژیم گوش فلک را کر می‌کرد، معلمان تهران در جریان تجمع مسالمت‌آمیزشان برای طرح مطالبات خود کتک خوردند و شماری از آنان بازداشت شدند.

در مس سرچشمه کرمان، کارگران ضمن برگزاری اول ماه مه، دستگیری‌ها و ضرب و شتم در پارک لاله تهران را محکوم کردند و خواستار آزادی سریع و بدون قید و شرط دستگیرشدگان گردهمایی اول ماه مه تهران گردیدند.

کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه سال ۸۸، پس از برگزاری مراسم اول ماه مه در اولین اطلاعیه خود به جنبش کارگری ایران برای این موفقیت بی‌نظیر برگزاری مراسم اول ماه مه مشترک توسط گروه‌های مختلف کارگری، تبریک می‌گوید و با اعلام این حرکت مشترک و متحدانه به عنوان نقطه عطفی در مبارزات جنبش کارگری ایران، تلاش‌های حاکمیت برای جلوگیری از این حرکت متحدانه کارگران را شکست خورده ارزیابی می‌کند. علاوه بر این، مراتب تنفر و انزجار خود را از سرکوب و وحشیانه مراسم امروز (اول ماه مه) اعلام می‌دارد و ضمن محکوم کردن این اقدام غیر انسانی و وحشیانه «خواستار آزادی بی‌قید و شرط تمامی دستگیر شدگان می‌باشد».

بلافاصله پس از حمله به کارگران، تلاش‌های گسترده‌ای در جهت اطلاع‌رسانی و جلب حمایت نهادهای کارگری آغاز گردید و کوشش خانواده‌های دستگیرشدگان برای آگاهی از وضعیت عزیزان دستگیر شده‌شان، شروع شد. مقامات قضائی و امنیتی هیچ پاسخی به خانواده‌ها نمی‌دهند. با گذشت چهار روز از سرکوب و دستگیری در مراسم اول ماه مه، کمکان حدود ۱۳۰ نفر از زن و مرد در بند ۲۴۰ زندان اوین در شرایط بسیار بد و بدون اطلاع به خانواده آنها، در بازداشت به‌سر می‌برند. بسیاری از دستگیرشدگان بیمار شده‌اند. بیماران تحت مداوا قرار نمی‌گیرند و به آنان دارو داده نمی‌شود و مقامات قضائی و امنیتی خانواده‌ها را سر می‌دوانند. < صفحه ۱۲

قطعه نامه کارگران ایران به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر

۳- برپایی تشکل های مستقل کارگری، اعتصاب، اعتراض، تجمع و آزادی بیان حق مسلم ماست و این خواسته ها باید بدون قید و شرط به عنوان حقوق خدشه ناپذیر اجتماعی کارگران به رسمیت شناخته شوند.

۴- دستمزدهای معوقه کارگران باید فوراً و بی هیچ عذر و بهانه ای پرداخت شود و عدم پرداخت آن بایستی به مثابه یک جرم قابل تعقیب قضائی تلقی گردد و خسارت ناشی از آن به کارگران پرداخت گردد.

۵- اخراج و بیکارسازی کارگران به هر بهانه ای باید متوقف گردد و تمامی کسانی که بیکار شده اند و با به سن اشتغال رسیده و آماده به کار هستند باید تا زمان اشتغال به کار از بیمه بیکاری متناسب با یک زندگی انسانی برخوردار شوند.

۶- ما خواهان برابری حقوق زنان و مردان در تمامی شئون زندگی اجتماعی و اقتصادی و محو کلیه قوانین تبعیض آمیز علیه آنان هستیم.

۷- ما خواهان برخورداری تمامی بازنشستگان از یک زندگی مرفه و بدون دغدغه اقتصادی هستیم و هرگونه تبعیض در پرداخت مستمری بازنشستگان را قویاً محکوم می کنیم.

۸- ما ضمن اعلام حمایت قاطعانه از مطالبات معلمان به عنوان کارگران فکری، پرستاران و سایر اقشار زحمتکش جامعه، خود را متحد آنها می دانیم و خواهان تحقق فوری مطالبات آنان و لغو حکم اعدام فرزند کمانگر هستیم.

۹- از آنجا که کارگران فصلی و ساختمان به طور کامل از هرگونه قوانین تامین اجتماعی محروم هستند، ما از اعتراضات این بخش از طبقه کارگر برای رسیدن به حقوق انسانی آنها دفاع می کنیم.

۱۰- سیستم سرمایه داری عامل کار کودکان است و تمامی کودکان باید جدای از موقعیت اقتصادی و اجتماعی والدین، نوع جنسیت و وابستگی های ملی و نژادی و مذهبی، از امکانات آموزشی، رفاهی و بهداشتی یکسانی برخوردار شوند.

۱۱- ما خواهان آزادی کلیه کارگران زندانی از جمله منصور اسالو و ابراهیم مددی و لغو کلیه احکام صادره و توقف پیگردهای قضایی و امنیتی علیه فعالین کارگری هستیم.

۱۲- ما بدین وسیله پشتیبانی خود را از تمامی جنبش های آزادی خواهانه و برابری طلب همچون جنبش دانشجویی و جنبش زنان اعلام می داریم و دستگیری، محاکمه و به زندان افکندن فعالین این جنبش ها را قویاً محکوم می کنیم.

۱۳- ما بخشی از طبقه کارگر جهانی هستیم و اخراج و تحمیل بی حقوقی مضاعف بر کارگران مهاجر افغانی و سایر ملیت ها را به هر بهانه ای محکوم می کنیم.

۱۴- ما ضمن قدردانی از تمامی حمایت های بین المللی از مبارزات کارگران در ایران و حمایت قاطعانه از اعتراضات و خواسته های کارگران در سراسر جهان، خود را متحد آنان می دانیم و بیش از هر زمان دیگری بر همبستگی بین المللی طبقه کارگر برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری تاکید می کنیم.

۱۵- اول ماه مه باید تعطیل رسمی اعلام گردد و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود و هرگونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری مراسم این روز ملغی گردد.

زنده باد اول ماه مه

زنده باد همبستگی بین المللی طبقه کارگر

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۸ - ۲۰۰۹

اول ماه مه روز همبستگی بین المللی طبقه کارگر و روز جوش و خروش کارگران در سراسر جهان برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری و بیان خواسته های آنان جهت برپایی دنیایی عاری از ستم و استثمار است. امسال ما کارگران مراسم اول ماه مه را در شرایطی برگزار می کنیم که نظام سرمایه داری در گرداب یک بحران عظیم اقتصادی ویران کننده تری فرورفته است و درحال دست و پا زدن برای نجات خویش از آن به سر می برد.

بحران عظیم اقتصادی موجود و عجز دولتهای سرمایه داری در مهار آن و سرریز کردن بار این بحران بر دوش کارگران جهان، بیش از پیش گندیدگی این نظام را پس از فروپاشی بلوک شرق و ادعای پایان تاریخ به نمایش گذاشت و ضرورت برپایی دنیایی فارغ از مناسبات ضدانسانی نظام سرمایه داری را به مثابه یگانه راه خلاصی بشریت از مصائب موجود در برابر کارگران و بشریت متهم قرار داد.

این بحران و تبعات ویرانگر آن بر زندگی و معیشت کارگران در سراسر جهان تا آنجا که به ایران مربوط میشود و برخلاف بهانه ترشی های کارفرمایان و تبلیغات قلم به دستان سرمایه، هنوز سایه شوم خود را بر زندگی و معیشت روزمره کارگران در ایران نگسترانیده است و از نظر ما بیشترین مصائب و مشقاتی که امروزه ما کارگران با آنها دست به گریبانیم، بیش از هر چیز حاصل سیطره اقتصادی، اجتماعی و عملکرد سرمایه داری حاکم بر ایران است.

دستمزدهای به شدت زیر خط فقر، اخراج و بیکارسازی گسترده کارگران، عدم پرداخت بر موقع دستمزد میلیون ها کارگر، تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضاء و حاکم کردن شرکت های پیمانکاری بر سرنوشت کارگران و بازداشت و زندانی کردن آنان تا سرکوب تشکل ها و اعتراضات کارگری و اجرای احکام قرون وسطایی شلاق علیه کارگران و رایج کردن فرم قراردادهای برده وار جدید، مصائب

و بی حقوقی هایی نیستند که با وقوع بحران در اقتصاد جهانی وارد ایران شده باشند. این وضعیت سال ها است که ادامه دارد و هر ساله بر عمق و دامنه آن افزوده می شود. ما کارگران در مقابل این وضعیت بغایت ضدانسانی و گسترش عمق و دامنه آن سکوت نخواهیم کرد و اجازه نخواهیم داد بیش از این حق حیات و هستی ما را به تیاهی بکشانند. ما تولیدکنندگان اصلی ثروت و نعمت در جامعه هستیم و حق مسلم خود می دانیم تا با بالاترین استانداردهای حیات بشر امروز در آسایش و رفاه زندگی کنیم. داشتن یک زندگی انسانی حق مسلم ماست و ما برای تحقق آن تمامی موانع پیش روی خود را با برپایی تشکل های مستقل از دولت و کارفرما و با اتکا به قدرت همبستگی مان از سر راه خویش بر خواهیم داشت.

در این راستا ما کارگران امروز یک پارچه و متحد، مطالبات زیر را به عنوان حداقل خواسته های خود فریاد می زنیم و خواهان تحقق فوری این مطالبات هستیم.

۱- تامین امنیت شغلی برای همه کارگران و لغو قراردادهای موقت و سفید امضاء و برچیده شدن فرم های جدید قراردادکار.

۲- ما حداقل دستمزد تصویب شده از سوی شورای عالی کار را تحمیل مرگ تدریجی بر میلیون ها خانواده کارگری می دانیم و خواهان افزایش فوری حداقل دستمزدها بر اساس اعلام نظر خود کارگران از طریق نمایندگان واقعی و تشکل های مستقل کارگری هستیم.

بر اساس اطلاعیه شماره ۲ کمیته برگزار کننده مراسم، خانواده های دستگیرشدگان مکرر و مداوم به مقابل مراکز امنیتی و قضایی، از جمله دادگاه انقلاب در خیابان معلم مراجعه کرده اند اما بارها تهدید به دستگیری و زندان شده اند.

مراجع قضایی پاسخ های ضد و نقیض به خواست خانواده ها برای آزادی دستگیرشدگان می دهند. به برخی از خانواده های مراجعه کننده گفته شده که برای بسیاری از دستگیرشدگان، وثیقه های سنگین ۵۰ تا ۱۰۰ میلیون تومانی صادر شده است.

کمیته برگزار کننده ی مراسم اول ماه مه، در اطلاعیه شماره ۲ خود، ضمن محکوم کردن ضرب و شتم و سرکوب کارگران و رفتارهای ضد انسانی مقامات امنیتی و قضائی رژیم با دستگیر شدگان، دلیل این رفتار و برخوردها را نشأت گرفته از ماهیت سرکوبگرانه حاکمیت سرمایه داری ایران دانسته و اعلام می کند که رژیم «باید تاوان هزینه های روحی و مادی این برخوردهای غیرانسانی را پرداخت نماید». و تاکید دارد که «اعلام مطالبات کارگران جزء حقوق مسلم و خدشه ناپذیر کارگران است». این اطلاعیه، کارگران ایران و کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه را در صفوف همبستگی با تمامی کارگران جهان می بیند و از نهادهای کارگری بین المللی دعوت می کند تا با نهایت توان و ظرفیت خود، اخبار و گزارش های سرکوب هایی که در روز جهانی کارگر بر کارگران شرکت کننده در این مراسم رفته است را انعکاس دهند. علاوه بر آن، خواستار اعمال فشار نهادهای کارگری به مقامات و مسئولین رژیم برای «آزادی بی قید و شرط دستگیرشدگان مراسم اول ماه مه در تهران و ایران» است. این اطلاعیه همچنین خواهان حمایت از مطالبات کارگران ایران و کمیته برگزاری اول ماه مه می شود.

مقاومت دستگیر شدگان نیز شدت می یابد. آنان خواستار آزادی بی قید و شرط خود هستند و اعلام میکنند که «ما هیچگونه قرار، اعم از کفالت یا وثیقه را نخواهیم پذیرفت». مقاومت تشکل های فراخوان دهنده برای آزادی دستگیرشدگان نیز گسترش می یابد و به همراه خانواده دستگیرشدگان، هر روز بیش از پیش با همدلی و اتحاد برای اعتراض در مقابل دادگاه انقلاب تجمع می کنند و خواستار آزادی بی قید و شرط همه دستگیرشدگان هستند.

برگزاری مراسم اول ماه مه از سوی جنبش های زنان، دانشجویان، معلمان و مردم و کانون نویسندگان ایران مورد حمایت قرار می گیرد. فراخوان به کمپین برای آزادی دستگیرشدگان روز جهانی کارگر، از تمامی تشکل ها و نهادهای کارگری و حقوق بشر داخلی و بین المللی می خواهد که با تمامی توان خود و به فراخور امکانات خود، ضمن محکوم کردن دستگیری های پارک لاله، برای «آزادی بی قید و شرط آنان» و حمایت های گوناگون و متناسب با توان خود بکوشند. علاوه بر این، نهادهای کارگری کشورهای مختلف و همچنین نهادهای کارگری بین المللی، به حمایت از کمیته اول ماه مه بر می خیزند.

رژمان پیروز، اردیبهشت ۱۳۸۸

کمیسیون کارگری سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران